

TRESC:

Poz.:

ZARZĄDZENIA:

54 —	Ministra Finansów z dnia 11 marca 1965 r. w sprawie trybu uzgadniania cen artykułów nietypowych i opłat za nietypowe usługi (roboty) przemysłowe, wykonywane dla jednostek gospodarki uspołecznionej przez przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Finansów	113
55 —	Ministra Oświaty z dnia 15 lutego 1965 r. w sprawie przyznania na czas nieokreślony Wydziałowi Filologiczno-Historycznemu Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Krakowie uprawnień do nadawania stopnia naukowego doktora	114
56 —	Ministra Komunikacji z dnia 3 marca 1965 r. w sprawie dopuszczenia do ruchu na określonych drogach publicznych niektórych ciężkich pojazdów	114
57 —	Ministra Żeglugi z dnia 4 lutego 1965 r. w sprawie ustalenia granicy terytorialnej morskiego portu rybackiego w Lubinie	116
58 —	Ministra Żeglugi z dnia 4 lutego 1965 r. w sprawie ustalenia granicy terytorialnej morskiego portu rybackiego w Wapnicy	116

54

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 11 marca 1965 r.

w sprawie trybu uzgadniania cen artykułów nietypowych i opłat za nietypowe usługi (roboty) przemysłowe, wykonywane dla jednostek gospodarki uspołecznionej przez przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Finansów.

Na podstawie § 10 uchwały nr 72 Rady Ministrów z dnia 5 lutego 1963 r. w sprawie cen artykułów nietypowych i opłat za nietypowe usługi (roboty) przemysłowe wykonywane na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 17, poz. 96) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Artykułami nietypowymi w rozumieniu zarządzenia są wyroby nie objęte obowiązującymi cennikami i ich uzupełnieniami, których produkcja ma charakter jednorazowy i wykonywana jest na warunkach technicznych, określonych indywidualnie przy każdym zamówieniu.

2. Przez produkcję jednorazową rozumie się również produkcję małoseryjną, jeżeli ma ona charakter niepowtarzalny.

3. Nietypowymi usługami (robotami) przemysłowymi są usługi nie objęte obowiązującymi cennikami i taryfami, wykonywane na indywidualne zamówienia.

4. Gdy w dalszych przepisach zarządzenia jest mowa o artykułach nietypowych, oznacza to również nietypowe usługi (roboty) przemysłowe.

§ 2. Ceny artykułów nietypowych produkowanych dla jednostek gospodarki uspołecznionej przez przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Finansów uzgadniają w drodze porozumienia wykonawca i zamawiający na zasadach ustalonych w zarządzeniu.

§ 3. 1. Uzgodnienie cen, o którym mowa w § 2, następuje na podstawie kalkulacji planowanego kosztu własnego, sporządzonej przez wykonawcę po otrzymaniu zamówienia.

2. Kalkulacja planowanego kosztu własnego powinna być sporządzona zgodnie z zasadami kalkulacji kosztów obowiązującymi wykonawcę i według wzorów obowiązujących w tym zakresie.

3. Przy sporządzaniu kalkulacji, o której mowa w ust. 2, należy uwzględnić zysk, jaki wykonawca osiąga przy produkcji najbardziej zbliżonych artykułów typowych, jednak nie wyższy niż przeciętny zysk osiągnięty z całości produkcji danego zakładu, wykazany w ostatnim rocznym sprawozdaniu finansowym.

4. Przez produkcję najbardziej zbliżoną do produkcji danego wyrobu nietypowego rozumieć należy produkcję artykułu lub grupy artykułów dających się porównać z arty-

kulem nietypowym pod względem przeznaczenia lub technologii wytwarzania.

5. Jeżeli ceny wyrobów typowych najbardziej zbliżonych do artykułu nietypowego (ust. 3) nie pokrywają kosztu ich produkcji, należy w kalkulacji artykułu nietypowego uwzględnić zysk w wysokości nie przekraczającej 5% całkowitego kosztu własnego.

§ 4. Jeżeli faktycznie osiągnięty zysk z produkcji nietypowej przewyższy zysk określony w kalkulacji więcej niż o 3% w stosunku do kosztu produkcji, różnicę tę uważa się za zysk nieprawidłowy podlegający przelaniu do budżetu.

§ 5. 1. Jeżeli artykuł nietypowy różni się tylko zmianami w wykonaniu lub wyposażeniu od artykułu typowego, objętego cennikiem obowiązującym wykonawcę lub na który ustalona została cena przez organ właściwy dla wykonawcy, cenę artykułu nietypowego ustala się przez zwiększenie lub zmniejszenie ceny artykułu typowego o różnicę kosztów wynikającą z dokonanych zmian, z uwzględnieniem przypadającej od tej różnicy stawki zysku osiągniętej na artykule typowym.

2. W wypadku określonym w ust. 1 mają odpowiednie zastosowanie przepisy § 3 ust. 3 i 5.

§ 6. 1. W wyjątkowych wypadkach (przy skomplikowanej produkcji), gdy w chwili zawierania umowy dane dotyczące warunków technicznych nie pozwalają na sporządzenie dokładnej kalkulacji, wykonawca sporządza kalkulację orientacyjną, na podstawie której uzgadniana jest wysokość limitu ceny artykułu nietypowego.

2. Jeżeli określony został limit ceny, cenę ostateczną ustala się na podstawie kalkulacji wynikowej. Jeżeli cena wynikająca z kalkulacji wynikowej jest wyższa od limitu ceny (ust. 1), za cenę ostateczną przyjmuje się cenę równą limitowi.

3. Jeżeli w czasie trwania umowy zamawiający wprowadza zmiany w dokumentacji technicznej lub warunkach dostaw, mające zasadniczy wpływ na wysokość ceny artykułu, strony powinny odpowiednio zmienić limit ceny.

§ 7. 1. Kalkulację ceny artykułu nietypowego (§§ 3. 5 i 6) wykonawca przesyła zamawiającemu w ciągu 14 dni od daty otrzymania zamówienia.

2. Jeżeli zamówienie dotyczy bardziej skomplikowanego artykułu nietypowego, termin opracowania kalkulacji (ust. 1) może być przedłużony w drodze pisemnego porozumienia wykonawcy z zamawiającym.

§ 8. 1. Uzgodnienie ceny (§ 2) następuje przez pisemne potwierdzenie jej przez zamawiającego w ciągu 7 dni od daty otrzymania kalkulacji opracowanej przez wykonawcę.

2. W ciągu 7 dni od daty otrzymania kalkulacji zamawiający może zgłosić na piśmie zastrzeżenia dotyczące ogólnej wysokości ceny lub poszczególnych pozycji kalkulacji.

3. W razie zgłoszenia zastrzeżeń (ust. 2) wykonawca w ciągu 7 dni od daty otrzymania zastrzeżeń zawiadamia zamawiającego o przyjęciu zastrzeżeń i uzgodnieniu ceny bądź o odrzuceniu zastrzeżeń i nieuzgodnieniu ceny.

§ 9. 1. W razie nieuzgodnienia ceny (§ 8 ust. 3) wykonawca zawiadamia o tym Ministerstwo Finansów w terminie 7 dni od daty wysłania do zamawiającego pisma stwierdzającego, że cena nie została uzgodniona.

2. Zawiadomienie wykonawcy jest równoznaczne z wnioskiem o ustalenie ceny, w związku z czym do zawiadomie-

nia powinna być dołączona całość materiałów dotyczących uzgodnienia ceny (§§ 3 i 8).

3. W wypadku, o którym mowa w ust. 1, cenę artykułu nietypowego ustala Dyrektor Departamentu Organizacji i Planowania w Ministerstwie Finansów w porozumieniu z ministerstwem nadzorującym zamawiającego.

§ 10. Jeżeli nie zostanie osiągnięte porozumienie co do ustalenia ceny zgodnie z § 9, cenę tę ustala Państwowa Komisja Cen, do której należy skierować wniosek o ustalenie ceny wraz z całością materiałów.

§ 11. Traci moc § 5 zarządzenia nr 6/57 Ministra Finansów z dnia 18 stycznia 1957 r. w sprawie trybu ustalania cen zbytu na artykuły zaopatrzeniowe i inwestycyjne oraz roboty (usługi) o charakterze przemysłowym, wykonywane przez przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Finansów.

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

55

ZARZĄDZENIE MINISTRA OŚWIATY

z dnia 15 lutego 1965 r.

w sprawie przyznania na czas nieokreślony Wydziałowi Filologiczno-Historycznemu Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Krakowie uprawnień do nadawania stopnia naukowego doktora.

Na podstawie art. 4 ust. 3 i art. 5 ust. 7 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkołach wyższych (Dz. U. Nr 68, poz. 336) oraz § 3, § 4 i § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 czerwca 1959 r. w sprawie warunków uprawniających szkoły wyższe, placówki naukowe Polskiej Akademii Nauk oraz instytuty istniejące poza szkołami wyższymi do nadawania stopni naukowych (Dz. U. Nr 35, poz. 218) ustala się, co następuje:

§ 1. Wydziałowi Filologiczno-Historycznemu Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Krakowie przyznaje się na czas nieokreślony uprawnienia do przeprowadzania przewodów doktorskich i nadawania stopnia naukowego doktora nauk humanistycznych pod warunkiem, że temat rozprawy doktor-

skiej odpowiada dyscyplinie naukowej lub gałęzi nauki reprezentowanej na Wydziale przynajmniej przez jednego, zatrudnionego w pełnym wymiarze zajęć, samodzielnego pracownika nauki.

§ 2. Traci moc pkt 3 wykazu wydziałów wyższych szkół pedagogicznych uprawnionych na czas oznaczony do nadawania stopnia naukowego doktora, stanowiącego załącznik do zarządzenia Ministrów Oświaty oraz Szkolnictwa Wyższego z dnia 11 kwietnia 1962 r. (Monitor Polski z 1962 r. Nr 34, poz. 162 i z 1963 r. Nr 57, poz. 288).

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Oświaty: *W. Tułodziecki*

56

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 3 marca 1965 r.

w sprawie dopuszczenia do ruchu na określonych drogach publicznych niektórych ciężkich pojazdów.

Na podstawie art. 14 pkt 1 i art. 17 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o bezpieczeństwie i porządku ruchu na drogach publicznych (Dz. U. Nr 53, poz. 295) oraz § 169 ust. 4 pkt 1 lit. b) i pkt 2 rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 1 października 1962 r. w sprawie ruchu na drogach publicznych (Dz. U. Nr 61, poz. 295) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Do ruchu na drogach publicznych, określonych w niniejszym zarządzeniu (§ 3), dopuszcza się następujące pojazdy samochodowe, które pod względem dopuszczalnego ciężaru całkowitego oraz nacisku jednej osi nie odpowiadają warunkom technicznym ustalonym w rozporządzeniu Ministrów Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 1 października 1962 r. w sprawie ruchu na drogach publicznych (Dz. U. Nr 61, poz. 295), zwanym dalej „rozporządzeniem”:

1) dwuosiowe pojazdy samochodowe o dopuszczalnym cięż-

zarze całkowitym większym niż 14 t, lecz nie większym niż 16 t, i o nacisku jednej osi większym niż 8 t, lecz nie większym niż 10 t (odmiennie od przepisów § 171 ust. 4 pkt 1 i ust. 6 rozporządzenia);

2) wieloosiowe pojazdy samochodowe o dopuszczalnym ciężarze całkowitym większym niż 21 t, lecz nie większym niż 24 t, i o nacisku osi podwójnej większym niż 14,5 t, lecz nie większym niż 16 t (odmiennie od przepisów § 171 ust. 4 pkt 3 i ust. 6 rozporządzenia);

3) pojazdy członowe o dopuszczalnym ciężarze całkowitym większym niż 30 t, lecz nie większym niż 32 t, oraz o nacisku jednej osi większym niż 8 t, lecz nie większym niż 10 t, i o nacisku osi podwójnej większym niż 14,5 t, lecz nie większym niż 16 t (odmiennie od przepisów § 171 ust. 4 pkt 4 i ust. 6 rozporządzenia).

2. Przepisy ust. 1 stosuje się również do przyczep i maszyn samobieżnych.